

Φιλιππανοί οἱ Φιλιππεῖς

ՕՐԱԳԻՐ ԶՄԻՒՌՆԵՐԸ

Համակրի ուղղելի են առ. Դ. Գ. Պատրագարեան

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԲԱՆԱՄԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ԱՌԵՒՏՐԱԿԱՆ

ԵՐԵՎԱՆԵՐՈՐԴ ԻՆՆԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՀԱՐԻՄՆԵՐ ԵՎ ՅՈՒԹ 21 ՅՈՒՆԻ 1879

B. P. B. 4193

У 2 ФУЗИ

ՎԱԳՐԹ ԼՐԱԳԻՐԸ ՀԱՅՈՑ ԴԻԱ

Բազմաց ծանօթ իրողութիւն մ'է կարիքինի
Աջ Պարսկի մը Հայ աղջիկ մը լլկելուն առթիւ
ուղղոյն Հայոց և Պարսից մէջ պատահած կախւը¹
վագրթ այս լուրը տուած ժամանակ միշտ Հայոց
իրայ ամբաստանութիւններ ընելու ձեւերուն
իմած է : Նոր չէ Վագրթի այս լեզուն, նա
լիտ անախորժ լեզու մը ունի զոր կրդործածէ
որբ խնդիրը Հայու վրայ ըլլայ : Հայերուն չար
չքով նայիլը կարծես թէ պարաւորութիւն
չըրած է իրեն : Հարուածելը (միշտ Հայերը)
փատ լու սորված է . իսկ պաշտպանելու, կամ
ոնէ իրաւունքը խօսելու քաջութիւնը երբէք
նեցած չէ : Իր Հայ հայրենակիցներուն բազ-
ութեամբ և զինուք իրաւանց հատուցում բնե-
ու ելլելով խաղաղութիւնը վրդովելը պարս-
անաց արժանի է եղեր :

Ազէկ, կընդունիմք որ սյդպէս է, սակայն
ցդ խօսքը ի՞նչու մինակ կարգը Հայերուն ե-
ած ատենք կըսէ . . . : Քիւրտերու և այլ աղ-
աց ըրած հարատահարութեանց, անկարդու-
եանց կամ որեէ իրաւանց հատուցման համար
առնց աններելի միջոցներու գիմած ատեննին
նշու լուս կըկենայ, կամ՝ եղելութիւնը տար-
որ կընծրկայացունէ: Հալածուիլ, նախատուիլ
միշտ համբերել Հայոց յաւիտենական մեղքե-
ն ըլլալը դիսնալով Վաղըթ չափազանց յան-
դիութիւն կըտեսնէ պարսկաց սուրերուն գէմ
աշտպանազական դիրք մը բռնելնին: իրաւունք
նի Վաղըթ, անանկ տեսած անանկ լած և
անակ սորված է որ հայը ճնշուիլ բառին հա-
նունն է: Հայաստանի չորս կողմերը գործ-
ած բռնութեանց, սպանութեանց և ամեն
եսակ անլուր ոճրագործութեանց մասին, որոց
իր միշտ Հայն է, ի՞նչու դոնէ օր մը բողոք
առնար Վաղըթ, քանի որ հայրենակից կրու-

լու շվարանիր իրեն զջայ , քանի որ անկողմնակալութիւնը քարոզել կարծելով կարինի Հայոց ըրածը պարսաւանաց արժանի կըդատէ , և ու աւելի տխուրն է զանոնք ապստամբ ցցունելով կ'աշխատի ըսելով թէ Պունտա պէհէմհալպաղ թէ անրիքեաթ պուլունտուզու աշխեքար արը լու ի՞նչու գոնէ շխօսիր կըսեմք Վագըթ երբ հայեցն և գաղղիերէն լրագիրներու . էները միշ կըլեցուին Հայոց կրած հալածանաց և զրկանանկարագրութիւններով , և եթէ հարկէն բանագրոսեալ խօսելու ալ ստիպուի , միշտ կատկածուն և անտարբեր աչքով կընայի Հայոց բոզոքներուն և արտասուալից աչքերուն վրայ , ի՞նչու կատարեալ Սկեպտիկեան մը կըլլայ Հայուն կրաթշուառութեանց առջե , և ամենէ դիւրահաւանը կըհանդիսանայ՝ երբ խնդիրը Հայոց կողմանէ տեղի ունեցուած նշանառ կամ աննշան ապօրինաւորութեաս մը վրայ ըլլայ . ի՞նչու Հայուն անմեղ արեան բոզոքանաց չձայնակցիր քանի որ իր հայրենուկիցն է—և երբ Հայու բոզոքոյ տակ ինկած ըլլալը լսէ՝ լրագրաց նախարարութ կըհանդիսանայ և անոր մահուան վճիռը տալու չափ գիտողութիւններ կընէ : ի՞նչու վերջապէս Հայուն տսեղը դանակ և գրիչը նիշակ կ'երկեին , իսկ գիւրտին , իսամին և պարսկին ձեռքի թուրը հովահար և հրացանը սրինդ կըթուին Պագըթի աչքին . . . վասնզի անոր նկերուն դպած է քանի մը ատենէ ի վեր հրապարակին վըայ Հայոց ինչէ իլլի մը ծառցուազը խնդիր մը զօր մաղէ մաղ անցունելով անոր մէտ ամենանուրը թոյն մը ըլլալ կընչմարէ : Զերմէ ուղեղին կըզարնէ Վագըթի՝ երբ կըլսէ թէ ըլլատերու խորհրդարանին մէջ Հայերու վրայ կըխօսուի , և Հայաստանի բարեկարգութեան համար վիճաբանութիւն և առարկութիւն կըլլանուսաի խորհրդարանը կըմեղադրէ առարկելով թէ , փոխանակ կրօնի և ազգութեան խտրութիւն ընելով՝ ընդհանուր Տաճկաստանի բարեկարգութիւն մտածուելու , լոկ Հայաստանի բարեկարգութիւն մտածուելու ,

բեկարդ ուժ և ան վրայ կը մտած ան ի : Հիմնալ միաքը
ինկաւ Վաղը թի թէ երկրի մը հպատակ ազգաց
մէջ պէտք չէ ազգութեան և կրօնի խորութիւն
ընել : Գանձ այդ երկու բառը չէր կրնար գու-
րովել գուտուաբնակ խալամենքու անկիրիշ մա-
սին երբ կը լուծ որ անոնց կողմանէ քրիստոնէից
կրօնքը կը թշնամուի , եկեղեցին կը սրբազգ-
ծուի և քրիստոնէան կը հալածածափ կամ կը սպան-
ուի : Իրաւանց և պարտուց հաւասարութիւնը՝
մինակ իր շահուն վտանգ սպառնացուած առեն
քարոզելը չէ քաջութիւնը , այլ պէտք է որ ըն-
կերին շահը իր շահուն նման պաշտպանէ մարդ ,
զի աշխարհիս գործառնութեանց մէջ փոխա-
գարձութիւնը կրտիրէ միշտ : Եւ քանի որ ի-
րաւանց և պարտուց ճանաչում և հաւասարու-
թիւն քարոզելով Փետութեան շահուց ապահո-
վութիւնը կուզուի , Վագըթ աւելի թիւ ը և
անել շուզի մը մէջ կ'ինայ երբ Հայաստանի
ողբակի վիճակին առջև խուլ և համբ մնալով՝
այդ պիտի ընդարձակ երկրի մը խոպան և օրբստ
օրէ աւերակ գուռնալուն վրայ չալու տեղ կ'ու-
րախանայ , Կ'ուրախանայ կը սեմք , վասնդի հիւ ան
ովն գարման տրուելուն գէմիենայը՝ անոր մա-
հուն բաղձակ է : Հայաստանի որ յառաջ բարին
կարգութեան գործը աւելի ջէրաւթեան մեծա-
մեծ ոչ ուսներ պիտի արտադրէ քան թէ Հայոց
երկրին բերրի և առատ հազը , հարկու առատ
արտադրութիւններ պիտի սենենայ . Եւր արտա-
շը ապատ ըլլայ գուշը հերկնելու առանց
կասկածելու հալածանքէ , հերկոզ իննդանին
զողունելք , և որ աւելի ծանր կէտն է կեանքը
ձրիտպէս կորսնցանելք : Վագըթ զիտէր ար-
գեսք որ Հայաստանի Հայոց կեանքը մուկ մը
ալ չարժէր բարբարաց հրսուակներուն աչքին ,
Վագըթ զիտէր արգեօք որ Հայաստանի մէջ
Հայ ըլլայը մահապարտ ըլլալ է , և այս բաները
զիտցած ատեն ի՞նչու չքարոզէր առ որ անկ է ,
թէ Հայերը մեր հայրենակիցներն են , թէ իրա-
ւանց և պարտուց և բարեկարգութեանց հա-
ստարութիւն հարկ է :

ԳԻՏԱԿԱՆ

ԱՐԴՅՈՒՆԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ

(Տես Արշակունյաց նախընթաց քիւերը :)

կասնը մէկ է, ինչպէս որ իր ստորոգելեաց և
սուրբարտաժանմանց գաղղափարներով ըմբռնուող
խստակիդրը մէկ է : Եւ սակայն այս Մայր—
քոնը, որ կէս մը անցիշատակ դարերու մէջ
աղած է գեռ իր ծնունդը, կըբազմանդղի, ինչ-
իս որ իր որդի ին եղող Գիտութիւնը մէկ արմատ
նի և Հինօրեայ հակայ ծառի մը նման անհա-
նոր ճիւղերու բաժնուած է և պիտի բաժնուի,
Մայր—կրօնի բուն սկզբնակէտը՝ աւելի Քրիս-
տոնութեան մէջ կըպարզէ. իր ամբողջ ձեւը, և
որ ոչ թէ զրական ծէսերու բուն խորհուրդը
որուանցի դիտելով Ա-Ելապաշտ-իւն կամ, ըստ
ու, ևւելորդ ապաշտութիւն համարողներու
ամար, հապա հինէն եղած նշանաբաններու
նեցած խորհրդոցն: Ռամկին հաւատքը որ ան-
ուկ և գիւրաբէկ շրջանակի մը մէջ կըպարա-
րի, զննողի և գիտցողի կրօնին համահաւասար
որութիւն մը ունի, միայն այն տարբերութքը
որ ունին երկու զիրար ընդգրկող հակադիր
առանկիւններ :

Քրիստոնեայ ռամկին և քրիստոնեայ գիտու-
թի հաւատական գաղղափարին տարբերութիւնը
ըմբռնման մէջ է : Ճշմարտութիւնը այս եր-
աւալիքին վրայ հորիզոնական գիրք մը բռնե-
լ երկու ծոցը եւը իր երկու ծայրելով իրարու

կըզօդէ , վասն զի քրիստոնէութիւնը արդէ ճշմարտութիւն է . և ճշմարիտ կրօնը այն է ող վկասուած կըմարդացունէ և զմարդ կ'աստուածացունէ , ճշմարիտ կրօնը այն է՝ որ բանը—verbe—կըմարմնաւորէ զկասուած տգէտին ցը ցունելով և հպելի ընելով , ճշմարիտ կրօնը այն է որ մանուկին այլաբանութիւններով և գերեզմանին մօտեցած ծերունիին քաղցր միխիթարութիւններով կըներկայի ; Այն կրօնը՝ որ գուրիէ այլաբանութիւններէ՝ անհասկնալի է հետեաբար մեռել մ'է : Բողոքականութիւնը իր շքեղ զարդերէն կողոպառուած գեղանի հարսի մը կը նմանի : Հարսին չքեցութիւնը՝ իւր կազմութեան և ձեին պատշաճ զարդուց մէջ կըկայանայ , եթէ պակսին զարդունք՝ հարսն իր մերկութեան վրայ կ'ողքայ . . . Բողոքականութիւնը , որդ դաւանած անհասկնալի Քրիստոսը իր սկզբանց մէջ անջատումներ ունենալով իր գրութեան մէջ հակասական մարդ մ'է և հետեաբար իր կրօնն ալ հակասութեանց և թերութեանց անգին քառս մ'է , բողոքականութիւնը կըսեմք իր մերկութիւնը շտեսնող կոյր հարսի մը կընը անին : Սրբազն գիրքերը եթէ բողոքականին սելքով հասկցուին՝ անիմանալի , շփոթ , հակասական և տղայական գրութիւններ ըլլալէ անդին անցնիր , ըսել է որ անոր կրօնը կուրութիւնն է : և ոչ ուրիշ բան , լաւ է երբէք չունենալ , առան թէ ունեցածին ինչ ըլլալը չհասկնալ : Այս արանական գրաւածոց վարագոյրը վերցունեալով անոր խորը թափանցելու և ճշմարտութեան

Սապայս գիտեմք որ Վագըթ «Հայաստանի բարեկարգութիւն» խօսքին վրայ այդ աշքով չնայիր, մեր հասկցածին պէս չհասկնար, գիտեմք որ նա ուրիշ կերպ կը բրունէ լորտերու վիճարաւ-նութեան հետեանքը : Պուլզարք և Պուլղարիա ըսերվ տեսանք թէ հետեանքն ի՞նչ եղաւ, կըսէ նա ըստ դիպի : Բայց Վագըթ զուրկ է լուրջ դատողութենէ զոր ունենալ պէտք էր, երբ Հայաստանի՝ Պուլզարիսթանի մը ձեն առնելուն վրայ երկիւղ կը յայտնէր : Պուլզարիսթանի վերականգնումին կամ իշխանութիւն առնելուն պատճառը հասկնալը այնչափ գժուար բան մը չէ : Անոր ժողովրդեան կրած սոուկալի ջարդը, Ռուսական հովանիկի մը անոր վրայ եղած մշտն-ջենաւորութիւնը, Ռուսական տէրութեան հան-րածանօթ նպատակը գիւրաւ մտածել կուտան մարդուս որ Պուլզարիսթան մը յարութիւն առ նուր : Խսկ Հայաստան մը շինուելու կառկածով օսմանեան պետութեան ուրիշ ահագին կորուստ մը ցցունելը, բարի նպատակի մը չծառայէր . վասնզի գիւրին է մտածելը և պարզապէս կը-տեսնուի որ եթէ երբէք լորտերուն՝ Հայոց և Հայաստանի վրայ ըրած խօսակցութեանց հե-տեանքը, աւելի հեռին երթարով Հայաստան մը շինուելու յանդի, սցդ ալ ոչ թէ Հայոց իրաւ-ունք մը արուած կամ մարդասիրական դործ մը կատարուած ըլլալու համար, հապա միշտ մեզի ծանօթ կամ անծանօթ շահադիտութիւն-ներու համար պիտի ըլլայ : Հետեաբար Վագըթի ճիշերը կամ տղայական են կամ՝ չարամտա-կան, երկու քին որն ալ ըլլայ, տաճկական մամ-լց ներկայացուցչաց շարքին մէջ առաջին աեղ մը գրաւող թերթի մը անպատճաճ է :

Անկարեւոր պարագայից տակ միշտ ապրուսէնք
բական ցոյցեր նկատելը՝ գովելի հեռատեսու-
թիւն մ'է , բայց տաճկական մամուլը ասկէ Յ—
Գ տարի առաջ երբէք չունեցաւ այդ հեռատե-
սութիւնը , երբէք չդուշակեց որ և է ախուր
հետեւանք մը , հետեւանք՝ որ դարեւէ ի վեր
կասկածանաց տեղի տուած էին պատմագիտաց
և . քաղաքագիտաց : Հայաստանի կողմը այդպի-
սի երկիւղ մը եզչերուաքաղ մ'է , վասնդի եթէ
վագըթի խմբագրողը այնքան միտք չունի մուա-
ծելու , օտարազգաց շատերը և մեծագոյն մասը
կիսեն որ , սպառուած արեան մը վերջին կա-
թիւլը իր ապագա այ սերնդ եան գոյութեան հա-
մար վերապահած է Հայը , ոչ թէ խռովութեան
հրապարակին փրայ թափելու , և եթէ այդ ար-
եան պահպանութիւնը և ազատութիւնը կըպա-
հանջէ ողորմադին , ոչ յանցանք զ ործած կըլլայ
և ոչ ալ իշխանութիւն խնդրած .

Նէութիւնը , զի երեքք և եօթը եկեղեցւոյ սըր-
բաղան ձեւոց առաջին տեղը կըբանեն : Երեքք
բուն հիմն է որոյ վրայ կանգնած է եկեղեցին ,
որ երրորդ ութեան ձևով կըներկայանայ : Եօթը
մարմին է՝ որով գոյացած է եկեղեցին որ եօթը
խորհրդոց ձևով կըներկայանայ : Սակայն ան-
զյդ թուոց ամենակատարեալը երեքն է :

Վարդապետութիւն մը երկնային չկրնար ըլ-
լալ մինչև որ ստուգապէս մարդկային չըլլայ ,
այսինքն մինչև որ մարդկութեան ամենաբարձր
իրաւունքը իր մէջ չբովանդակէ : Այսպէս քրիս-
տոս՝ զրդ մենք Մարդ—Աստուած կըկոչեմք, նա
նինքինքը Որդի—Մարդոյ կըկոչէր : Յայտնու-
թիւնը , մարդուն բանին մէջ տիեզերական ի-
րաւամբ կազմուած և ընդունուած հաւատոյ
մեկնութիւնն է : Ասոր համար է որ կըսուի թէ
Մարդ—Աստուածին աստուածութիւնը մարդ-
կային և մարդկութիւնը աստուածային է : Մենք
այս ամենը փիլիսոփայական առմամբ կըսեմք և
ոչ աստուածաբանական և այս ալ երբէք չդը-
շիր եկեղեցւոյ սրբազն վարդապետութեան ,
մենք մանաւանդ Աստուածացնութեանը (եթէ նե-
րելի է ասանկ բառ մը գործածել) աւելի կը-
հասկնամք քան թէ աստուածաբանութիւնը ,
գիտնական իրք գիտութեանց և հաւատոյ իրք
համար եմ :

Հաւատոյ կամ հաւատացելը ։ ։ ։ ։
Հոս ընթերցողաց ներազամութիւնը խնդրե-
լով, իրք միջնակեալ, այլ սակայն մեր նիւթին
կապահից բանի մը խօս ուեր և ուսուառութեանը.

ԱՐՄԱՆԻ ՎԱՆՔԻՆ ԱՆԿԱՐԳՈՒԹԻՒՆԸ

Աղդային թերթերու մէջ կարդացինք որ ,
Արմաշի վանքին միաբաններէն Մամրիէ անուն
վարդապետ մը 50 ոսկւոյ արժողութեամբ գոյ-
քեր և եկեղեցական սպասներ ծախած ատեն
կըրունուի Պօլսոյ մէջ : Մեր վանքերու մէջ այս
տեսակ ապօրէն գործերը նոր բաներ չեն կար-
ծեմք , սակայն կեղրոնական վարչութիւնը միշտ
անփոյթ մնացած է անոնց առջևն առնելու մա-
սին : Ամենէ առաջին գործն է ազգին ներքին
անկարգութիւնները զսպել : Մինակ իրականու-
թիւնը անորոշ և անյայտ խնդիրներով զրադիլը
անխելքութիւն է . Ազգին բարիքը մուտքելով՝
անոր բարեկեցաւքեան աշխատիլը գիտաւորա-
բար աղդային վարչութեան պարտաւորութիւնն
է : ի ճահ պատահեցաւ ըսելու որ ազգ գարո-
չութիւնը պարտաւոր էր վանքերու մէջ իր կող-
մանէ ազգու և լիազօր վերակացուներ ունենալ
և հարկ է որ ունենայ ապառնիին մէջ այս տե-
սակ անպատշաճ գործերը զսպելու համար Հարկի
չէ միթէ որ իր կառավարութեան և համանին
տակ եղող վանքերը և ուրիշ աղդային հաստա-
տութիւնք իր վերակացութեան ներքեւ ըլլոն
միշտ : Հարկ չէ միթէ որ գոնէ տարուէ տարի
քննիչ յանձնախումբեր զրկելով ի վանս ճիշտ և
լիովին տեղեկութիւններ ասնու եից և մասից
գոյից և ընչից գրայ Արմաշի վանքին , զոր յօդ
ուածս գրողը լաւ կըճանինայ , անիշխանութեան
մատնուիլը մինակ ներքին կառավարութենէն
յառաջ եկած չէ , այլ ամեն վանահայրի մու-
րիմ բարեկամ Պօլսեցի աղաներ պ ստճառ եղած
են վանքին անտեղութեանց : կան շատ հաճի
աղաներ՝ որք միշտ սովորած են վանքին հասդ-

թով սնանելու վանքին և կեղեցիին արծաթե եաց
կանգեղ կամ խաչ մը ընծայ , ընծայողին աշ
վանքին ագարակէն երեք ոչխար պարզէ : Այս
է տհա այս վանուց ընթացքը : Արդի վանա-
հայր Խորէն եպիսկոպոս Աշրջեան , որոց բաղ-
դախնդրութիւնն ու փառասիրութիւնը ճանշ-
նալու դժբաղդութիւնն ունեցած եմք իր արե-
ղայութեան ժամանակ, միաբաններուն առաջինը
եղած է վանքին հասոյթը իր զարդոց և ժայֆն
համար սպառող : Նայողը ով, հարցունողը ով,
Քանի մը տառի առաջ լսեցինք թէ թոշակաւոր
վարժարան մը բացուէր է վանքին մէջ , հիմա
կրլեմք որ թէ այդ թոշակաւոր և թէ ժուռան-
գաւորաց վարժարանք գոցուած են : Մամուլ
մը ունէր՝ որով Յայ մը կընդառակակէր այդ վան-
քը հիմա այդ մամուլին ոչ Յայսը կըտեսնեմք և
ոչ ուրիշ մէկ հրատարակութիւնը : Միաբանու-
թիւնը ի՞նչով կըզբաղի արդեօք , գիտնալու

Ներ ընեմք։
Եռեակը մեր նախահարց նուիրական աւանդութեան հիմնական սկզբունքն ըլլալով քրիստոնէութեան ալհիմնական վարդապետութիւննէ, Յայտնի է որ Քրիստոս իր վարդապետութիւնը ինք չգրեց, այլ անոր դադունիքը միմիայն իր սիրելի և հանճարեղ աշակերտին յոյտնեց, պէտք է գիտնալ նաև որ Քրիստոսի բուն վարդապետութիւնը ոչ թէ լոկ աւետարանաց, այլ գլխաւորապէս Բովիշաննու Յայտնութեան մէջ կըկայանաց . զոր Յովիշաննէս իսպառ մուժի և այլարանութեանց մէջ ժամանեց, վասնզի կայիականներու մալեռանդ տգիտութիւնը չափահանդուր որ թագուն գիտութիւնը յանկարծական արտաքսածնութիւնն մը ունենար և անոր հրաշալի և ճշմարիտ վարդապետութիւնը ի ժամուն իր նպատակին հասնէր : Կնոոք միայն կրցաւսակայն այն ատեն Յովիշաննու Յայտնութիւնը բառ. առ. բառ լուծել. իրօք կնոսը իր բուն բառով Միաքն է, Բանն է՝ որ իր գերբնային զօրութեամբ գիտակրօնական դարուց աւանդութիւնները ամիտիելով Համացոյց մը եղաւ Նախապատճառին և անոր ստորոգելեաց բա-

յատրութեան :
Վի ՏԸ ԺԵԶԻՒ ՊՐՔԻՆ ՄԷջ ՈւԾՆԱՆԻ ՆԿԱՐԱ-
ԳՐԱԾ պարզ և ցուրտ ՔՐԻՍՏՈՍը , որ մարմարե-
ղէն խաչելութենէ մը անդին չ'անցնիր , և այդ-
ՔՐԻՍՏՈՍի շուրջը պատող անձանց լոկ միամտա-
կան երկանուածեանց կոմեածէ պահապահ

արժանիք բան մէջ : Վանք մը՝ որ դպրոց չունի
մանուկներ կրթելու և մամուլ չունի գոնէ ինք,
զինքը կրթելու համար, վանք մը՝ որոյ ձեռքը
և միտքը ապարդիւն և ամուլ կրթանան, ինչ
բանի կ'օգնէ այդ վանքը, ինչ բանի օգուտ
կընէ, մեր խելքը չհասնիր : Եթէ մենակեցու-
թեամբ և անձնութացութեամբ միմիայն հան-
գերձեալով զբաղել է միաբաններու գործը,
յայնժամ ամ ազգը պարտաւոր չէ զիրենք մնուցա-
նել, վանքը իր ընծայներով զարդարել, և պա-
լոտի կանանցներու տիկնոց և աղջկանց պէտք
զիրենք հան ձրիապէս ապրեցունել : Մենակե-
ցութիւնն ու անձնութացութիւնը լերանց խո-
րոշներուն մէջ կըլլան և այդ երանելի կեանքով
ապրովին ալ ճգնաւոր անունը կըտրուի Ռւսիի
Արմաչի միաբանութիւնը իր սկզբանց և պար-
տաւորութեանց համապատասխանող ընթացքի
մը մէջ շգտնուիր : Ազգ ային ձեռնհաս ժողովոց
և մանաւորաբար Սրբազն Պատրիարք Հօր
ու շագրութիւնը կըհրաւիրեմք և իբր լրաց իր,
որոյ պարտաւորութիւնն է բողոքել, հրապա-
րակել և առաջարկել, կ'առաջարկեմք որ յա-
նուն ազգային պատռայ Արմաչի վանահօք քին-
նութիւնը կատարուելով օրինաւոր պատճը
տրուի, և այսուհետեւ ամեն վանքի մէջ աշո-
ւորդ և ինուզօր վերակացուներ կարգուին վար-
չութենանէ, որ զեսպի միաբանք ստիպուին
իրենց պարտաւորութիւնը յարգելով ազգին
համար տշխատիլ, ուսանել և ուսուցանել, կար-
գալ և զրել, գովոցներնին ծաղկեցընել, հան-
գէններ և զիրքեր հրատարակել, ժողովուրդ
կրթելու և հովուելու կերպերը սորզիլ և վեր-
ջապէս կրօնական պարտաւորութեանց մէջ ուղ-
ղընթաց բլուզ:

Գաղաքիս ազգային երես. ժողովը այս շաբթու նիստ ընելով վարժարանաց խնդրոյն վերջնական լուծման վրայ խորհրդակցեր է . իթէ մեզի պատմուածք ստոյգ է , որոշուելու է որ ազգային սնտուկէն 100.000 դռւրուչի դումար մը յատկացուի նախապատրաստական վարժարաններու համար : Զատ ուսումնարան մ'ալ պատրաստուի՝ նախապատրաստական վարժարաններէ ելնող և ուսումնարան երթալ ուզող աշակերտաց համար , որոնք թոշակ պիտի վճարեն և ստիպյն (հարկաւ աղքատ տղայոց համար) ազգային սնտուկը տարեկան 50.000 դռւրուչի դումար մը պիտի վճարէ ուսումնարանի :

Ասոնք ամենը լաւ , տակէ վերջը եթէ ասկէ աղէկ որոշում մ'ալ տրուի , այն ալ լաւ , սակայն խնդիրն այն է թէ կրկին մեր գիտցած պաստուներով գոհ պիտի ըլլուի , թէ պատ-

մշտն ջենական յիշատակն ու աստուածանալուն
առաջին և զլիսաւոր պատճառը , Աքնանի այդ
պաղ Քրիստոսը կըսեմք , մինչև հիմա մռածողին
ծիծաղը կըշարժէ . իրողութիւններն ու պատմո-
թիւնները իրենց պարզութեամբ և գրուածին
աէս ընթառնելը գետո շատ իւլցյներսա թուղթեր
լեցունել պիտի տան միշտ իրենց ըստածէն իրենք
աւ բան մը չհասկնալով . Գիտենք որ Աքնան
բաղմահմուտ և գիտուն մարդ մ'է և սակայն
իր երբայագիտութիւնը միշտ ամօթով պիտի
մնայ իր գլխին մէջ , քանի որ երբայեցոց լե-
զուն միայն սորվեր է և ոչ թէ տառերուն և ա-
նոնց շարքին մանրամասն նշանականութիւնները
Գանո մեռ խօս ոին .

Յամք սսր լոսկըս ,
Յովհաննէսի՝ երկնից մէջ տեսած աթոռը ,
ըստն բոլորտիքը 24 աթոռներ և որոյ վայ
սպիտակազդ եւստ և պսակազարդ 24 երեցներ
կըրտղմին , կագմոսի Ազգային և Օմէկային և
Ենոքի Ալէֆին ու Թագին Համապատասխաններն
են : Եղիպտոսի քառեւեկին և եռեալին միու-
թեամբ՝ երեք անգամ առաջարկուող և չորսի
ձեին տակ երեցող տիեզերական նիւթին կըհա-
մապատասխաննեն՝ աթոռին առջև կեցող եօթը
բարբոքած հրոյ Լամպարք , որոնք Աստուծոյ հո-
գիներն են կըյաւելու Յովհաննէս : Ամէուին
մէջը և բողորտիքը չորս կենդանիներ կան : Ա-
ռաջին կենդանին առիւծի կընմանի , երկորդը
ցուլի , երրորդը մարդու երեսի և չորրորդը

